

הַלְבוֹת בָּלִים פֶּרֶק טו

א. אֵין כָּלִי חֶרֶס מִקְבָּלִין טְמָאָה, עַד שֶׁתִּגְמַר מְלֹאכָתָן. וּמֵאִמְתִּי הוּא גָמַר מְלֹאכָתָן: מְשִׁיזְרָפוּ בִּכְבָּשָׁן. הַתְּנוּרָה, מְשִׁי־סִיקָנוּ כְּדִי לְאַפּוֹת בּוֹ סַפְגָּנִין. הַכִּירָה, מְשִׁי־סִיקָנָה כְּדִי לְבַשֵּׁל עָלֶיהָ בִּיצַת הַתְּרִנְגוּלִין טְרוּפָה וְנִתּוּנָה בְּאַלְפָס. הַכֶּפֶח אִם עָשָׂהוּ לְאַפִּיָּה, שְׁעוּרוֹ כֶּתְנוּרָה; עָשָׂהוּ לְבָשׂוּל, שְׁעוּרוֹ כִּכִּירָה.

ב. תְּנוּרָה שֶׁהִתְחִיל לְבָנוֹתוֹ אִם הָיָה גָדוֹל מְשִׁית־חִיל בּוֹ אַרְבָּעָה טַפָּחִים וְיִסִּיקָנוּ, מִקְבָּל טְמָאָה; וְאִם הָיָה קָטָן מְשִׁית־חִיל בּוֹ טַפָּח, וְיִסִּיקָנוּ. הַכִּירָה מְשִׁית־חִיל בָּהּ שְׁלוֹשׁ אֲצָבָעוֹת, וְיִסִּיקָנָה. הַכֶּפֶח אִם עָשָׂהוּ לְאַפִּיָּה, הֵרִי הוּא כֶּתְנוּרָה; וְאִם עָשָׂהוּ לְבַשֵּׁל עָלָיו, הֵרִי הוּא כִּכִּירָה.

ג. תְּנוּרָה שֶׁהִסֵּק מֵאַחֲזָרָיו, אוֹ שֶׁהִסֵּק מִבֵּית הָאָמֶן, אוֹ שֶׁהִסֵּק שְׁלֹא לַדַּעַת הוֹאִיל וְהִסֵּק מִכָּל מָקוֹם, הֵרִי זֶה מִקְבָּל טְמָאָה. מַעֲשֵׂה שִׁנְפֻלָּה דִּלְקָה בְּתְנוּרָה כֶּפֶר מִן הַכֶּפֶרִים; וְכֹא מַעֲשֵׂה לִפְנֵי בֵּית דִּין, וְאִמְרוּ מִקְבָּלִין טְמָאָה.

ד. תְּנוּרָה שֶׁהִסִּיקוּ לִהְיוֹת צוּלָה בּוֹ, הֵרִי זֶה מִקְבָּל טְמָאָה; לִהְיוֹת מְלִבָּן בּוֹ אוֹנֵין שְׁלֹפֶשֶׁתָן טְהוֹר, שְׂאִין זֶה עוֹשֶׂה מְלֹאכָה בְּגוּפוֹ שֶׁלִּתְנוּרָה.

ה. תְּנוּרָה שֶׁחֲצָצוּ לְשָׁנִים, וְהִסֵּק אֶחָד מִחֻלְקָיו, וְנִטְמָא בְּמִשְׁקִין הוּא טָמֵא, וְחִבְרוּ טְהוֹר; נִטְמָא בְּשֶׁרֶץ וְכִיּוֹצֵא בּוֹ מִטְמְאוֹת שֶׁלִּתְנוּרָה, הַכֹּל טָמֵא. וְעַבִּי שֶׁבִּינִיָּהּ, טָמֵא.

ו. הִסִּיקוּ שְׁנֵי־הֶן, וְנִטְמָא אֶחָד מֵהֶן בְּמִשְׁקִין בְּאוֹר חוּלְקִין אֶת עֲבִיו: הַמְשַׁמֵּשׁ לְטָמֵא, טָמֵא; וְלִטְהוֹר, טְהוֹר. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּזִמָּן שֶׁחֲצָצוּ וְאַחֲרֵי כֵן הִסִּיקוּ; אֲבָל הִסִּיקוּ, וְאַחֲרֵי כֵן חֲצָצוּ, וְנִטְמָא אֶחָד מֵהֶן, אִפְלוּ בְּמִשְׁקִין נִטְמָא הַכֹּל.

ז. תְּנוּרָה אוֹ כִּירָה שֶׁלֹּאֲבָן, טְהוֹרִין לְעוֹלָם. וְשֶׁלִּמְתַּכֶּת, טְהוֹרִין מִשּׁוּם תְּנוּרָה וְכִירָה שֶׁנֶּאֱמַר "יִתֵּץ" (ויקרא יא, לה), אֶת שֵׁי־שׁ לֹא נִתְּיָצָה; וְטָמֵאִין מִשּׁוּם כָּלִי מִתְּכוֹת.

ח. פִּיצוּד: אֵינָן מִטְמְאִין מֵאוֹרֵן, וְלֹא בְּמַחְבֵּר לְקֶרֶקַע כֶּתְנוּרָה וְכִירָה. וְאִם נִגְעָה בָּהֶן טְמָאָה, אִפְלוּ מֵאַחֲזָרֵיהֶן מִטְמְאִין, כְּשֶׁאֵר כָּלִי מִתְּכוֹת; וְאִם נִטְמְאוּ בְּמֵת, נִעֲשִׂין אֲב טְמָאָה כְּשֶׁאֵר כָּלִי מִתְּכוֹת. וְיֵשׁ לָהֶן טְהוֹרָה בְּמִקְוָה.

ט. תְּנוּרָה שֶׁלִּמְתַּכֶּת שֶׁנִּקְבַּח אוֹ נִפְגַּם אוֹ נִסְדָּק, וְסִתְמוּ בְּטִיט, אוֹ שֶׁעָשָׂה לּוֹ טְפִלָּה שְׁלִטִּיט, אוֹ מוֹסֵף שְׁלִטִּיט הֵרִי זֶה מִטְמָא מִשּׁוּם תְּנוּרָה. וְכִמָּה יִהְיֶה בְּנִקְבָּה, כְּדִי שִׁיֵּצֵא בּוֹ הָאוֹר. וְכֵן כִּכִּירָה. וְאִם עָשָׂה לְכִירָה פְּטוּטִין שְׁלִטִּיט, מִטְמָאָה מִשּׁוּם כִּירָה; מִרְחָה בְּטִיט, בֵּין מִבְּפָנִים בֵּין מִבְּחוּץ עַדִּין אֵינָה מְקַבֶּלֶת טְמָאָה.

י. תְּנוּרָה שֶׁאֵינָה מִחְבֵּר בְּאַרְצָן, אִפְלוּ תְּלוּי בְּצוּאָר הַגָּמֵל הֵרִי זֶה טָמֵא מִשּׁוּם תְּנוּרָה: שֶׁנֶּאֱמַר "טָמְאִים הֵם" (ויקרא יא, לה), מִכָּל מָקוֹם.

יא. כּוּר שֶׁלְּצוּרָפִי מִתְּכוֹת שֵׁי־שׁ בּוֹ בֵּית שְׁפִיתָהּ, מִטְמָא כִּכִּירָה. וְכֵן שְׁלֵעוֹשֵׁי זְכוּכִית אִם יֵשׁ בּוֹ בֵּית שְׁפִיתָהּ, מִקְבָּל טְמָאָה. כְּבָשָׁן שֶׁלְּסִידִין וְשֶׁלְּזֹגְגִין וְשֶׁלְּיוֹצְרִין, טְהוֹרִין. הַפְּרָנָה אִם יֵשׁ לָהּ דֶּפֶן, מִטְמָאָה.

יב. אֲבָנִים שֶׁחִבְרָן זֶה לְזֶה, וְעָשָׂאָן תְּנוּרָה אִם עָשָׂה לּוֹ טְפִלָּה

מבפנים ומבחוץ הרי זה כתנור לכל דבר, ומטמא מאוירו; ואם טפלו מבחוץ בלבד מטמא במגע, ואין מטמא באויר. חבר אבנים לתנור, ולא חברן זו לזו מטמאות עם התנור; חברן זו לזו, ולא חברן לתנור הרי הן כטירה. חפר בארץ, ועשה טירה טהורה; וטירת הכירה, טהורה.

יג. שתי חביות, שני לפסין, שעשין כירה ביניהן מטמא באויר ובמגע, ותוכן שלחביות טהור. ועבי החביות, חולקין אותן: המשמש את הכירה, טמא; והמשמש את תוך החבית, טהור.

יד. העושה שלושה פטופוטין בארץ, וחברן בטיט להיות שופת עליהן את הקדרה הרי זו טמאה משום כירה. קבע שלושה מסמרין בארץ להיות שופת עליהן את הקדרה אף על פי שעשה בראשן מקום בטיט שתהיה הקדרה יושבת עליו, הרי זו טהורה בכירה שלמתכת. וכן אבנים שלא מרחן בטיט שהוא שופת עליהן אינן מקבלות טמאה, כאלו היא כירה שלאבן.

טו. העושה שתי אבנים כירה, וחברן בטיט מטמאה; חבר את האחת בטיט, והשניה לא חברה אינה מקבלת טמאה.

טז. האבן שהוא שופת עליה ועל התנור, עליה ועל הכירה, עליה ועל הכפח, עליה ועל הכותל, עליה ועל הסלע אינה מקבלת טמאה.

יז. כירת הטבחים שהוא נותן אבן בצד אבן, וכלן מחברות בטיט נטמאת אחת מהן, לא נטמאו כלן. שלוש אבנים שחברן בטיט, ועשאן שתי כירות, בין שחברן זו לזו ולא חברן בקרקע, בין שחברן בקרקע ולא חברן זו לזו: אם נטמאת אחת משתי הכירות האבן האמצעית המשמש ממנה לכירה הטמאה, טמא; והמשמש ממנה לכירה הטהורה, טהור.

יח. נטלה האבן החיצונה שלכירה הטהורה, החלטה האמצעית כלה לטמאה; נטלה החיצונה שלכירה הטמאה, טהרה האבן האמצעית כלה.

יט. נטמאו שתי הכירות אם היתה האבן האמצעית גדולה נותן ממנה לכירה זו כדי שפיתה מצדה, ולכירה השניה כדי שפיתה מכאן, והשאר טהור; ואם היתה קטנה, הכל טמא.

כ. נטלה האמצעית אם יכול לשפת על שתיים חיצונות יורה גדולה, הרי היא טמאה; ואם היו מרחקין יתר מזה, טהורה. החזיר את האמצעית, הרי הכל טהור כשהיה. מרחה בטיט, מקבלין טמאה מכאן ולהבא והוא, שיסיקנה לכל אחת מהן כדי לבשל עליה את הביצה.

כא. שתי אבנים שעשאן כירה, ונטמאת, וסמך לאבן זו ממנה אבן אחת מכאן ולזו אבן אחת מכאן הרי חצי כל אבן משתי אבני הכירה הראשונה טמא, וחצי האבן טהור. נטלו השתיים הטהורות שסמך, חזרו השתיים שלכירה לטמאתן.

כב. דוכן שלחרס שיש בו בית קבול קדרות, והרמץ נתון בתוכו טהור משום כירה, וטמא משום כלי קבול; לפיכך אם היה מחבר בארץ, טהור כשאר הכלים. ואם נקב אינו מקבל טמאה, ככלי קבול: מה שאין כן בכירה.

כג. הצדדין שלו הנוגע בהן, אינו טמא משום כירה. הרחב

שְׁלוֹ שְׂיוֹשְׁבֵין עָלָיו בְּשַׁעַת תְּבַשִּׁיל מִטְמֵא, אִם נִטְמָא הַדּוּכָן.
וְכֵן הַכּוּפָה אֶת הַסֵּל, וּבָנָה כִּירָה עַל גַּבֵּיו הָרִי זֶה טְמֵאָה מְשׁוּם
כָּלִי יֵץ, לֹא מְשׁוּם כִּירָה; לְפִיכָךְ אֵינָה מְקַבֵּלֶת טְמֵאָה מֵאִירָה
בְּכִירָה.